

צאת שבת
5:30

יזא לאור לעילו נשפט הקדושים

מיכאל יצחק מליק ואברהם פלדמן ה"ד

שנה שלושים ושבע, גלון מס' 4

כינוס שבת

4:31

פרשת וירא, מורהון תשע"ז

גלוון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף לפסודות העירייה, המחלקה לתרבות תורתית

הuper והאפר - העורבה לעתיד בניו

abrahom אברם אבינו נפוץ בתקביה ומתחנו לפניו להעביר מלפניו תגריר הקשה אשר ביקש לבצע על אנשי סdom וומרה, בשל חטאיהם. בין היתר, מתנצל על שאינו ראוי כביבל, אך, משום שהוא "עפר נאפר" (יח, כז): "זיעע אברם ונאפר: הנה אן האלאי לדרכ אל הי ואנכי עפר". מה פשר שני מונחים אלה זוoka (עפר נאפר) שבhos נוקט אברם? מדוע בחר אברם במונחים אלה מכל של המונחים הנומיים לטעאת הדרוך של התאמם מכינעו בפני עצמו? בוגר אברם אמר על עצמו עפר נאפר, וכן בינו לשתי מנותו - עפר טהה ואפר רחה.

כנדע, המדיות האלה-הליית של שכר ועונש מבוססת בעקרורה על הדוגמאות של "מידה כנגד מידת" (משנה סוטה ח; גמרא מגילה ב' וועד). כמובן, השכר על המצוואה בא פאותו הסוג של המעשה השגינוי הקב"ה משלם, שכן מידה אדם מודד - בה מודדים לו בון מצאות אלה שברון וכיו, אף הפרה האדומה וערפ' השותה. שאר אברם קרא יהוא עפר נאפר בון מצאות אלה שברון וכיו, אף הפרה האדומה וערפ' השותה.

הרבי יוסוף זוב לילו סלובצ'יצקי, בספרו בית לילוי, מסביר את הדברים על פירורי הבטוחות ותשוחץ של האדים. יש מבני האדים הנומים להתגנותה בשל ערכם: אולי כתעת אין אנחנו "מושווא", אך לפניו מן לא רב, בערנו, היינו אשיש מודות ובבד.

יש מבני האדים הנומים להתגנותה כלפי עתידם: כולם אולין מוכבדים, אך בעוד פרק זמן קצר, בעתידנו, הכל יואר בתהלהתו וחישומו יוכבדו. הכהן שבין העופרים ליאפר, הוא אכן שלפער אין ערך עכשווי אלא רק לעתיד, בכך שיחיה אפשר לרועו בו צעירים ונטען בו ניטיעת. מאידך, לאפר אין ערך עתידי, אולם בעבור היה בר-חישות, וזאת לפני השופט שיאת הופפה אוורא לאפר.

לפקיך, נקט אברם אבינו זוoka בלשון כפולזה זאת "ויאנכי עפר נאפר": כל העבר ובלשון שודע דבר שמעלים לא היהיה בו הועלת, ואף כולם אין הפkt רוח לבני האדים,

כלפי העבר - הרוי עלי פירות וצחותו, ואיזו יהא העפר ובעל ערך. כל העתיד - הרוי אמר, שעיניו דרב שבער היה אולין יקר ערך ושווה דמים, אך משנשרף והפך לאפר, הרוי לא יכול עד לדבר, עתידי ריק, פשעפים ואפסי. כך חיש אברם אבינו כלפי הקב"ה בגין ענותנו ושפלותו - אין כי, כמובן, לא עבר מפואר ולא עתיד להליכיה שלפניו, ורעו של אברם, במידה כנגד מידת, בשתי מצות שותעלן החותם לעבר והשניתה לעתיד.

בupper - יש חшибות של העבר, ונעד בברר ספקות שמתוחם העבר, היינו, יתרבר אם אמנים האשא שהתייחסה - הרף אזהרות בעהה שקיילא - נקייה מעון, או שמא חלילה, החחש של בעל היה מבוסס ואמיינ. באפר הפרה, לשמות זאת, יש חшибות של העתיד, ונעד לסתור כלפי עתיד את אלו שטמאנו בכת, איבר אבות הטומאה, ויש בו כדי לשלק וללאן את הטומאה מכאן ולהקבה.

בחנה נדל ושביל אמורתו של אברם אבינו, כי שצווונו ישעה הנביא (ישעיה, א"א): "שמשעו אל רדי". צד מקבישי ח' ה' בפיטו אל צור צבוקס ואל מוקבת בור קקרטס. בפיטו אל אברם אביכם ואל שרה קוחולקס". ובוכות איזו רוחם בעשיך אבינו ובמידותינו, אונז ליה ועינינו ליה, כי מי שמעה את אברם אבינו הוא יוננו וישמע קול צעקתנו חיות הזה.

הרבי דוד א. גיל

על גדולי ישראל / עורך: נפתלי יער

רב שלמה גורן זצ"ל - הרב הראשי לישראל

יום פטירתו כ"ד במרחשון

הרב שלמה גורן נולד בכ"ה באשבט תשרי, למשנת גורנוצקי, בעיר זמברוב שבפולין. בשנת תורה ה'תרכ"ה, עלתה ארצתם עם משפחתו. בתחילת נהר המשפהה בכרח חסידיים, שהיווה ממייסדים, ושם למד בבית הספר המקומי. בהמשך, עברה המשפהה לתונגר בירושלים שם חלל למד בטלמוד תורה של שיבת ע"ש יהויס, שם למד אצל רבי אריה לוי, בגניל 12 בערך לשיטת ברון. בתקופה זו הוכר כיעילו קוק שוחט פעול מושרגנו, אמר עלי, כי הוא שעד לחיות גדול בישראל תקופה קצרה מודע עס ביפוי בישיבת "תורת חיימ" אצל הרב רוחה. בגיל 17 הושמך לרבעות ופירסם את ספרו "עיר הקדש", על הלחכות פסלי המקודשים למצבים. בגיל 21 הגיעו לאביו את ספר "שער טהורה", בו ליקט קטעים מימי התלמודים הנוגעים לשניות מסכת מקוואות וריבוטים יחד לעצין ולמד על המכתב. במקש כלשהו שרה שמה למד תלמוד רושלמי בברותא שם הור איסר ולמן מלצר - וזהו מאח שמחיב למורו ורבו. שא לאשא את צפיה, בתו הרבי דוד הכהן, הרב גוזר, מרראשי ישיבת "מורכו הרב", ובכך והתפרק לחוגי הישיבה. הרבי היטר אמר על חותנו, כי ביחסו האחד מונה התלמוד הבהיר והירושלמי. עם פרוץ המרד ערבי גיגול, בשנת רוחבצ'י, הוצרך לשורות הגנה נולחים באזר/or ירושלים. עד לימי קום המודינה, הוא מונה על ידי ראשי הרובנים לרבי הראשי של הצבא. בין השנים ת"ש-תש"ד למד באוניברסיטה העברית בירושלים למודי'וונטי, פילוסופיה ומתמטיקה. את מטרת לימודיו באנונברטיטה הגדיר: "ריצ'טי הלכתי את פיטוחו של פת לאורה". שיח קשיד את מני לילמודים, רק כדי לשלוח להשכלה בלימודים הalarsה גם בשוש הנורה - שיח ריצ'טי לערוך מטבחים ולשון, במלך הלחמות השורה, שליח על ידי חבר יצחק אייזוק הלוי חרוצוג בקשר מאייר שוכנת "מאה שערים" וסביבתה, לסייע בחירות תעלות, בלילה שבת, להננה מפני האובי, הוא הוציא צליח במשימה זו רוכבם של הרובנים השתכנים שיש בכך פיקוח נפש" ושלחו את תלמידיהם לטלייה בפחים. עם כינונו של צבא ההגנה יהוא, ייט'ו ותנו את רברנות הצבאית ועמד בראשות תדרוגים ותפקידים. והוא, גמגון, משלב שיטות פטיפות. השיטות הללו יוננו, ורוכב נושא צבאי אחד לכל היעדרות. יוננו גם בטהרה צהיל וקובע בו סותח אחיד לכל היעדרות. יוננו גם בטהרה צהיל וקובע בו סותח אחיד לכל היעדרות. עונותה שליל מלחמתה השורה, לחזק מזלות דקה, שתשתתת אילת ואיתיות צ'ס צדרה".

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חבירי המעורכת: הרבי אהרון פום, משה חום, נפתלי עיר, יהוה מלך העילית בעשא אברלי כלול י"ד ברודמן' לילמוד ההוראה ודינית, בית שפרא, וחובות תלפיות 08-9412048

ארם אבנומן: שבחה ורחותן 07. 08-9475106
הופספז דפוס שבחה ורחותן 07. 08-9475106
www.pirsumim.com/siach

שאלאד הריך לא יהוה בן קיימן, כיון שיחיה בן עקרות, ומיד חזרה אבנוריה ורשותה בלב האחיםabo, ובוואת עוז כרך דבל בקדוקים
תלעוקין מושבהת הדרה ופלופון מלך מלך, ולפרץ עוז שבת ואכזרי
יעריב נעל', רוחה.

שיח בחסידות

צחוק שרה

רבי ינאי לשליך רודריך בבא, כי הוא שפה כל בגד
הפקון, ששה שבריך הברה לא שולשן מן השוכן שלום לרוקח כבוש
לולדת: אמרם: קח לך אלוקינו אומן, מון שאמור למל' מה זה וצוקין שורה
בעם ברורו אסורה שעשות, פסקין כי אודזין זיין, וה' ברכיל'ן - והוא הברה
והו הברה והבראה ואין בבראה שורה, פסקין כי אודזין זיין - והוא הברה
(**י"ג שערין**), פארמי השוואות, (ג).

חנוך לנער

היה זה לשוחק ולשומחו. ויזכר הכתוב בתמוהה, כי ח' קשורת פה שאמר י' עז'ך': "זה חועל מדבר הרובע הזה", כי ב⌘ מקרים המובאים כאן, החוזק נעוד להביע שמהו מחד ופליאה אידך. ובעין הרובע, שבירוק בעי' המורה, על האפשרות שבחוויתו בן מאה, يولיד ואשר הדבר מובעת על ידי הקביעה, הוא מעיב את שמותנו בחרוק.

לעתם ואנו, את אות חזקה של מה, מטובי הרובען בדור אחר אהן בדורינו, והוא, "ויאזחם ברובען" - לילג' במו לבון פאה טעה מיל' ואמ' שורה במת' משיעץ שעה פלאי. מונע

פתחי עיר

זוקו של אברהם - צחוכה של שרה

הופכין מבדיל פירושו בין שני מקורי הלקוח. את צחוקו של אברהם הוא מזכיר (*ז*), ור' יחזקאל: ור' ג'ונס גומולט ור' ירמיה. וכן הזכר, כי החומר פעם יאstor על-גבע ופעם לשוחה, בו שוחחת בדבב בלבול (משיל *ח*, לא), ושהשחטים למן לו שומואלבון, ח'. ולפי דעתינו, שבקבוצה בלשון חז"ה, כי כל רוחות שמואלבון, ח'.

מה הקי"ה מגלת לאברהם?

אוֹתוֹ עַל סְדֵד וּרְכִי גִנְיוֹחַ הָעוֹלָם). חָן שׁוֹמוֹ (מוֹטֶל) עַל
לְחֻלָּת אֶת סְדֵד הַגְּדוּלָה הַנּוֹלָד, הַחֲדָר בְּמִינָה, מַעֲטָה בְּלָבָב
חַדּוֹד, בֶן הַגּוֹנוֹמִים, אֲתָא שׂוֹדֵד דָרְךָ הַעַס וְבַמְשָׁש.
וְאַשְׁרָה, הַרְחָא, אַחֲרָה, כִּבְרָה יְחִיאָה שׁוֹכֵב (מוֹת) וְחַדּוֹנִים
עַם אַבְוֹתָיו, הַרְחָיו וְבוֹתוֹ אַחֲרָיו, עַד יָמְדוֹ אַתָּה עַל סְדֵד
מוֹצָקָה, וְכַד לְתוֹמָכוֹ תַּפְקִיד חַוְמִיכָה בְּפָלָה, וְנַמְתָּח
עַתָּה תְּחַבְּתָה דָרְךָ הַ, כִּזְאוֹחָה לְבָתוֹ אַחֲרָיו".
רַבִּיבָן, בְּבֵל לִילְיוֹעָת אֶת־אַבְרָהָם הַקּוֹבֵר בְּקִבְעָה! :

בשיטות, יש לפרט, שדרכו של הקביה בהונגריה של מושטוטה היה: להודיעו באמצעות ביאורין, את שער הווא רוחז ולבוטה בעשלמו. כך אמר בו מושטוטה בספר עמוס ג': "כי לא עשה ח' אליקום דבר, כי אם צח' סודו אל עבריו הוביאיס". וזה מונע מהויה לא-עדכ' לכל' שחרי אין עשיין אלא אם כן מוחוויר, וזה אמרו אפלן אם עסקינו בשערים סדום. בניגף לדברו הרומי לעיל, ח' רוחז לתה לחם והודנותה לרווחה בתשובה עצמאם. אנו יודעים, למשל, שלשותות יונה ליענוגה העולמית, או און להתייאש מסודן. וכמו יונה, מי יודע, אילו אברהם, נונקס להשתדרותה המפוארת, נאם תברג איכשtheta ספר ליענו.

גחם אדלשטיין

עד אחר ברכת המוציאא ("משנה ברורה", שם). "ערוך השלחן"
בראע, סעיף כב כתוב, שהמנוג הוא כ"ח'י אודס", שrok לאחר

ג. קידוש בשבת במקורה - לא שירך הטעם של כבוד השבת,
אך שירך הטעם של זכר למן ושל וראה הפת בשותו, וושם
ילכשות במובאר ב' "פשתנה ברורה" (שם).

ד. יישוי מוחות לתה – לאטס של צור למן יש לכטוט נם מוחות לתה ולא רק מעיל התה, ועל כן, יש גורונים יישומיות שבת בהלכתה", פמ"ז, סעיף כה) לפירוש מפה נוספת מוחות לתה, מלבד מסת השולחן. אך הרב ניסים קרליץ¹⁴ ("וות שג")¹⁵ ס"ק ז"ה כתוב, שמות השולחן נחותבת מפה מוחות לתה. מוחות תאון גורץ לפחות מפה נוספת, וכן שוחרר מוחות לתה

ה' טענ' שולישית - **"יבן איש חוץ"** (שעת שנייה, חמ' שורה, אות ז), ר' הילויו "שם, סיק נ"ז) וודר, כבוגר, שנם בסעודה שליחות יש לכשות את החולות, והף שלא שייך הטעון שלא יראה חפת בשותה, מכל מקום שייכים שני הטעונים ואחריהם. אך **"ערוך השלחן"** (רכ"א, סעיף ז') כתוב: ואין רודכין לכשותה, תנוועו (ציטט, סעיף ז'), שהעקר הוא

פינה
ה姮ג'ה

רימת מפה של החלות (ב)

בשבת שבורה למדוט, שישי שלושה תעניים לפרשיות מטה
לחלות בשעת הקדש: א. שיש לעסות שטודה מושם ייבוד
שבתי, וכיסוי החלות נהשכן אליו, ונגין לאחר
קידוש נחוך שנגיאן במיזוח לבכור השבת והקידוש.
שלא רוחה חותם שיטות, שחיו מזמן היה לתקומת

נביא את היחסות המושיות הנובעות מטעמים אלו:

א. מקדש על החת – לטעם שלא יראה החת בושתו – אין
ורוך לכוסות, שחרוי עתה אין מקדים לו¹⁰. אמן, לטעם
דודומתה לנו, יש לכוסות גם כשמקdash על החת, וכך פסק
משנה ברורה (ברא מ"ב מא).

ב' עד מהי יש לכטוטה – ח"מ פרו מגדים כתוב, שכלל טעומים חניל', אפשר לגלות מוד לאחר הקידוש. אולם "ח' אידם" כתוב, שטעומים של זכר מן – טוב שישיה מוכסה

הרב אריה מיל